

Estimat Jordi,

T'escric perquè em recordis. Vull que pensis en mi mentre t'enfrontes a les criatures que encara perduren al nostre món ple de penúries. Veure com te'n vas amb cada tros de mi que t'he donat em trenca el cor... I sí, sé que no has vingut per quedar-te, que hauràs de complir el teu deure i jo no puc marxar amb tu. No puc fugir ara, masses records em lliguen a aquests murs de pedra.

Jo no volia tornar a donar oportunitat a l'amor de fer-se lloc a la meva vida. No volia un cavaller valerós que em salvés de les urpes d'aquell drac. No et volia. Pot ser aquella bèstia que em retenia estava al meu cap, és possible que ni tan sols tu la poguessis veure. Només els meus ulls van ser capaços de veure-la créixer cada dia, de contemplar sense poder fer res com ella es feia gran i a l'hora jo em feia petita. Sense saber-ho vas alliberar-me d'aquella gàbia adornada de roses. Vas arribar amb la teva espasa d'esperança i vas esquarterar la pell de la fera que m'empresonava.

Ara t'allunyes i no puc aturar-te, més tot el que hem viscut no ha sigut en va. M'has fet més forta, t'esperaré, i quan torni a veure't, sentiré com les espines de les roses mortes m'esquincen les mans i les faré ressorgir amb la sang de les meves ferides.